

Για την ιστορία να πούμε, ότι οι παραπάνω στίχοι με τους οποίους αποχαιρέτησε ο κ. Κούρτης τον αρχηγό του δεν ανήκουν, όπως εκ παραδρομής αναφέρθηκε, στον μεγάλο μας ποιητή Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, αλλά σε έναν λιγότερο διάσημο ποιητή το Γεώργιο Στρατήγη (1859-1938), ο οποίος, όμως, διακατείχεται από φλογερό πατριωτικό αίσθημα. Οι στίχοι ανήκουν στο ποίημα “Ο Ματρόζος”, του οποίου την ιστορία νομίζουμε ότι αξίζει να σας αναφέρουμε:

Ο θρυλικός караβοκύρης Ματρόζος ήταν προύχοντας των Σπετσών, ο οποίος έδωσε όλα τα υπάρχοντά του για τον αγώνα... Κράτησε μόνο ένα από τα καράβια του και έγινε ένας από τους μπουρλοτιέρηδες που γράψανε το ναυτικό έπος του 1821, μαζί με τον Κωνσταντή Κανάρη.

Μετά την απελευθέρωση του έθνους και αφού είχε δώσει όλη του την περιουσία για τον αγώνα ο Ματρόζος κατήντησε ζητιάνος!

Το ποίημα θέλει τον Ματρόζο κάποτε να πηγαίνει να ζητήσει βοήθεια από τον Κανάρη, ο οποίος είχε γίνει μετά την επανάσταση της 3ης Σεπτεμβρίου 1843 Υπουργός Ναυτικών. Στην είσοδο όμως του Υπουργείου συνάντησε κάποιο αξιωματούχο “ντυμένο μέσα στα χρυσά”, όπως λέει στο ποίημά του ο Στρατήγης, ο οποίος αρνήθηκε να τον βοηθήσει να βρει τον Κωνσταντή που έψαχνε και τον έστειλε να “ζητιανέψει μεσ’ το πτωχοκομείο!”, προς αυτόν λοιπόν ο Ματρόζος έδωσε την απάντηση «Αν οι ζητιάνοι σαν κι εμέ δεν έχυναν το αίμα, οι καπετάνοι σαν και σε δεν θα φορούσαν στέμμα!»

Το ποίημα πάντως έχει ευτυχή κατάληξη γιατί από τη φασαρία της παραπάνω φιλονικίας ο Κανάρης τελικά συναντήθηκε με το Ματρόζο τον οποίο αναγνώρισε μετά από μια συγκινητική σκηνή.

Σε μια εποχή που δεν έχει προσανατολισμό, που τα πάντα ρυθμίζονται από τις αγορές, σε μια εποχή που πάσχει από αξίες και από ιδανικά η ιστορία του Ματρόζου έχει κι αυτή την αξία της.